Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
přednesené dne 2. dubna 2020[1]

Věc C-264/19

Constantin Film Verleih GmbH
proti
YouTube LLC,
Google Inc.

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Autorské právo a práva s ním související – Internetová platforma pro sdílení videí – YouTube – Zpřístupnění filmu na internetu bez souhlasu majitele – Řízení o porušení práva duševního vlastnictví – Směrnice 2004/48/ES – Článek 8 – Právo majitele na informace – Článek 8 odst. 2 písm. a) – Pojem ‚jména a adresy' – Rozsah – Elektronická adresa, IP adresa a telefonní číslo – Vyloučení"

I. Úvod

1. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla podána v rámci sporu mezi jednak společností Constantin Film Verleih GmbH, která distribuuje filmy, se sídlem v Německu, a jednak společností YouTube LLC a její mateřskou společností Google Inc., oběma se sídlem ve Spojených státech.

2. Tento spor se týká skutečnosti, že společnosti YouTube a Google odmítly poskytnout určité informace požadované společností Constantin Film Verleih, které se týkaly uživatelů, kteří na internetu zpřístupnili několik filmů v rozporu s výlučnými užívacími právy společnosti Constantin Film Verleih. Konkrétně tato společnost žádá, aby jí společnosti YouTube a Google poskytly e-mailové adresy, telefonní čísla a IP adresy používané těmito uživateli.

3. Podstatou otázky Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) je, zda se na takové informace vztahuje čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48/ES[2], na základě kterého mohou příslušné soudní orgány nařídit poskytnutí „jmen a adres" určitých kategorií osob, které mají vztah ke zboží nebo službám, které porušují právo duševního vlastnictví.

4. Z důvodů, které uvedu v tomto stanovisku, jsem přesvědčen, že pojem „jména a adresy" uvedený v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 nezahrnuje žádnou z výše uvedených informací.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32, a oprava Úř. věst. 2004, L 195, s. 16).

II. Právní rámec

A. Unijní právo

5. Body 2, 10 a 32 odůvodnění směrnice 2004/48 znějí následovně:

„(2) Ochrana duševního vlastnictví by měla umožnit vynálezci nebo tvůrci získávat oprávněný zisk z vynálezu nebo díla. Měla by také umožňovat co největší šíření děl, myšlenek a nových know-how. Současně by neměla bránit svobodě projevu ani volnému pohybu informací nebo ochraně osobních údajů, včetně údajů na internetu.

[…]

(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany vnitřního trhu.

[…]

(32) Tato směrnice je založena na úctě k základním lidským právům, a zejména na zásadách uznávaných Listinou základních práv Evropské unie[3]. Jejím cílem je především zajistit plné dodržování práv duševního vlastnictví v souladu s čl. 17 odst. 2 [L]listiny.“

6. Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví v odstavci 1 a v odstavci 3 písm. a):

„1. Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené právními předpisy [Unie] nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele [majitele] práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem [Unie] nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

[...]

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) předpisy [Unie] upravující hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice 95/46/ES […]“

7. Článek 8 směrnice 2004/48, nadepsaný „Právo na informace“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba:

a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo;

b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo;

c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo

d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

3 – Dále jen „Listina“.

2. Informace uvedené v odstavci 1 případně obsahují:

a) jména a adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků;

b) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

a) přiznávají nositeli práv práva na získání úplnějších informací;

b) upravují použití informací poskytnutých na základě tohoto článku v občanskoprávním či trestním řízení;

c) upravují odpovědnost za zneužití práva na informace;

d) poskytují možnost odepřít poskytnutí informací, které by nutily osobu uvedenou v odstavci 1 přiznat svou účast nebo účast svého blízkého příbuzného na porušení práva duševního vlastnictví, nebo

e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.“

B. Německé právo

8. Na základě ustanovení § 101 odst. 1 první věty Urheberrechtsgesetz (zákon o autorském právu, dále jen „UrhG“) může poškozený na tom, kdo v obchodním měřítku porušuje autorské právo nebo jiné právo chráněné tímto zákonem, domáhat toho, aby neprodleně poskytl informace o původu a distribučním kanálu rozmnoženin porušujících právo nebo jiných výrobků.

9. V případě zjevného porušení, aniž je dotčen § 101 odst. 1 UrhG, lze toto právo na informace uplatnit na základě čl. 101 odst. 2 první věty bodu 3 tohoto zákona i proti osobě, která v obchodním měřítku poskytovala služby používané k provádění činností porušujících právo.

10. Ten, kdo je povinen poskytnout informace, musí na základě § 101 odst. 3 bodu 1 UrhG uvést jména a adresy výrobců, dodavatelů a jiných předchozích držitelů rozmnoženin nebo jiných výrobků, uživatelů služeb, jakož i velkoobchodníků a maloobchodníků.

III. Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

11. Společnost Constantin Film Verleih je společností, která distribuuje filmy, se sídlem v Německu.

12. Společnost YouTube, společnost se sídlem ve Spojených státech, vlastněná společností Google, provozuje stejnojmennou internetovou platformu.

13. Společnost Constantin Film Verleih má v Německu výlučná užívací práva ke kinematografickým dílům *Parker* a *Scary Movie 5*.

14. Mezi červnem 2013 a zářím 2014 byla obě tato díla zpřístupněna na internetu na platformě „YouTube“ bez souhlasu společnosti Constantin Film Verleih. Dne 29. června 2013 bylo kinematografické dílo *Parker* zpřístupněno v plném rozsahu na internetu v němčině pod jménem uživatele „N1“. Až do zablokování dne 14. srpna 2013 mělo dílo více než 45 000 shlédnutí. V září 2013

bylo kinematografické dílo *Scary movie 5* zpřístupněno v plném rozsahu na internetu pod jménem uživatele „N2“. Až do zablokování dne 29. října 2013 mělo dílo více než 6 000 shlédnutí. Dne 10. září 2014 byla další rozmnožena tohoto druhého díla zpřístupněna na internetu pod jménem uživatele „N3“. Až do zablokování dne 21. září 2014 mělo dílo více než 4 700 shlédnutí.

15. Společnost Constantin Film Verleih požadovala po společnostech YouTube a Google soubor informací u každého z uživatelů, kteří tato díla zpřístupnili na internetu.

16. Předkládající soud konstatoval, že podmínky práva na informace byly splněny. V důsledku toho je rozsah sporu v původním řízení omezen na obsah informací, které musí společnosti YouTube nebo Google poskytnout společnosti Constantin Film Verleih. Tento spor se týká konkrétně následujících informací:

– e-mailové adresy uživatele,

– telefonního čísla uživatele,

– IP adresy použité uživatelem ke zpřístupnění sporných souborů na internetu, s přesným okamžikem tohoto zpřístupnění a

– IP adresy, kterou uživatel použil naposledy pro přístup ke svému účtu Google/YouTube, s přesným okamžikem tohoto přístupu.

17. Landgericht Frankfurt am Main (zemský soud ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo), který rozhodoval v prvním stupni, zamítl žalobu společnosti Constantin Film Verleih směřující k poskytnutí těchto informací.

18. Oberlandesgericht Frankfurt am Main (vrchní zemský soud ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo) v odvolacím řízení uložil společnostem YouTube a Google, aby poskytly e-mailové adresy dotčených uživatelů, a ve zbývající části žalobu zamítl.

19. Opravným prostředkem „Revision“ podaným k Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) se společnost Constantin Film Verleih domáhala toho, aby společnostem YouTube a Google bylo uloženo, aby jí poskytly všechny výše uvedené informace, včetně telefonních čísel a IP adres uživatelů. Vlastním opravným prostředkem „Revision“ se společnosti YouTube a Google domáhaly zamítnutí žaloby společnosti Constantin Film Verleih v plném rozsahu, a to i v rozsahu, v němž se týká e-mailových adres uživatelů.

20. Vzhledem k tomu, že Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) konstatoval, že řešení obou opravných prostředků „Revision“ závisí na výkladu pojmu „adresy“ uvedeného v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Zahrnují adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků uvedených v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice [2004/48], na něž se případně vztahují informace podle čl. 8 odst. 1 [této] směrnice, také

a) e-mailové adresy uživatelů služeb nebo

b) telefonní čísla uživatelů služeb nebo

c) IP adresy použité uživateli služeb ke zpřístupnění souborů porušujících právo na internetu, s přesným okamžikem tohoto zpřístupnění?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku písm. c):

> Zahrnuje informace poskytovaná podle čl. 8 odst. 2 písm. a) [uvedené] směrnice také IP adresu, kterou uživatel, který předtím zpřístupnil soubory porušující právo na internetu, naposledy použil pro přístup ke svému uživatelskému účtu na Google/YouTube, s přesným okamžikem tohoto přístupu, nezávisle na [skutečnosti], zda při tomto posledním přístupu došlo k porušení práv [duševního vlastnictví]?“

21. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla zapsána do rejstříku v kanceláři Soudního dvora dne 29. března 2019.

22. Společnosti Constantin Film Verleih, YouTube a Google, jakož i Evropská komise předložily písemná vyjádření.

23. Na jednání, které se konalo dne 12. února 2020, přednesli svá vyjádření zástupci společnosti Constantin Film Verleih, zástupci společností YouTube a Google, jakož i Komise.

IV. Analýza

24. Na základě článku 8 směrnice 2004/48 mají členské státy povinnost stanovit ve svém právním řádu možnost pro příslušné soudní orgány nařídit poskytnutí určitých informací v rámci řízení o porušení práva duševního vlastnictví.

25. Svými dvěma otázkami, které je třeba přezkoumat společně, se tudíž předkládající soud Soudního dvora táže, zda čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že členské státy mají povinnost stanovit možnost pro příslušné soudní orgány nařídit v případě uživatele, který zpřístupnil soubory porušující právo duševního vlastnictví na internetu, poskytnutí e-mailové adresy, telefonního čísla, IP adresy použité pro zpřístupnění těchto souborů na internetu, jakož i IP adresy použité při posledním přístupu k uživatelskému účtu.

26. Společnosti YouTube a Google, jakož i Komise navrhují na tyto otázky odpovědět záporně na rozdíl od společnosti Constantin Film Verleih.

27. V souladu se stanoviskem zastávaným společnostmi YouTube a Google, jakož i Komisí a z důvodů uvedených dále se domnívám, že se toto ustanovení netýká žádné z informací uvedených v předběžných otázkách.

28. Úvodem uvádím, že čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 nijak neodkazuje na právo členských států. V důsledku toho a na základě ustálené judikatury pojem „jména a adresy“ představuje pojem unijního práva, který musí být vykládán autonomním a jednotným způsobem [4].

29. Kromě toho pojem „jména a adresy“ není ve směrnici 2004/48 vymezen. Stále na základě ustálené judikatury je třeba význam a dosah pojmů, které unijní právo nijak nedefinuje, určit podle jejich obvyklého významu v běžném jazyce s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž jsou součástí [5].

4 – Ohledně pojmu „přiměřená náhrada“ použitého v čl. 9 odst. 7 směrnice 2004/48 viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, bod 40). Stále v oblasti duševního vlastnictví viz rovněž rozsudky ze dne 22. června 2016, Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:467, bod 45), jakož i ze dne 27. září 2017, Nintendo (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724, body 70 a 94).

5 – Viz zejména rozsudky ze dne 31. ledna 2013, McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43, bod 28); ze dne 6. září 2018, Kreyenhop & Kluge (C-471/17, EU:C:2018:681, bod 39), jakož i ze dne 12. září 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, bod 41).

30. *Obvyklý význam v běžném jazyce* tedy musí představovat výchozí bod při výkladu pojmu „jména a adresy“ použitého v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48. Není pochyb o tom, že v běžném jazyce se pojem „adresa“ osoby, na který se konkrétně táže předkládající soud, vztahuje pouze k poštovní adrese, jak správně tvrdily společnosti YouTube a Google [6]. Tento výklad je potvrzen definicí tohoto pojmu obsaženou ve slovníku Académie française (Francouzská akademie), a sice „označení *místa* [7], kde lze někoho nalézt“.

31. Ohledně telefonního čísla jako druhé informace, které se týkají předběžné otázky, nepovažuji za nutné dlouze diskutovat o tom, že nemůže být zahrnuto do pojmu „jména a adresy“ osob, jak je uveden v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48, ať již v běžném jazyce nebo v jakémkoli jiném kontextu [8].

32. Situace dalších dvou informací, kterých se tyto otázky týkají, a sice e-mailové adresy a IP adresy, zasluhuje o něco větší pozornost.

33. Jak jsem právě uvedl, pojem „adresa“ odkazuje v běžném jazyce, který je výchozím bodem při výkladu, pouze na poštovní adresu. Je-li tento výraz použit bez dalšího upřesnění, netýká se e-mailové adresy nebo IP adresy.

34. To platí tím spíše v kontextu, který bych kvalifikoval jako „obecný“, tedy překračující striktní rámec internetu, jak je tomu v případě čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48.

35. Tento výklad je podpořen přezkumem jiných unijních právních předpisů týkajících se e-mailové adresy nebo IP adresy. Pokud si totiž unijní normotvůrce přál odkázat na e-mailovou adresu [9] nebo IP adresu [10], učinil tak výslovně doplněním výrazu „adresa“, jak zdůraznily společnosti YouTube a Google. Pokud je mi známo, neexistuje žádný příklad unijních právních předpisů, v nichž by se výrazy „jména a adresy“ použité samostatně a v obecném kontextu, vztahovaly na telefonní číslo, IP adresu nebo e-mailovou adresu.

36. Z doslovného výkladu čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 tudíž vyplývá, že výrazy použité unijním normotvůrcem, a sice výraz „jména a adresy“, nezahrnují žádnou z informací uvedených v předběžných otázkách, jak tvrdily společnost YouTube a Google, jakož i Komise.

6 – V jednotlivých jazykových verzích tohoto ustanovení, z nichž se všechny týkají pojmu „adresy“, jsem nezjistil žádnou nesoudržnost: viz pro ilustraci „direcciones“ ve verzi ve španělském jazyce „adresse“ ve verzi v dánském jazyce, „Adressen“ ve verzi v německém jazyce, „addresses“ ve verzi v anglickém jazyce, „indirizzo“ ve verzi v italském jazyce, „adres“ ve verzi v nizozemském jazyce, „endereços“ ve verzi v portugalském jazyce, „adresele“ ve verzi v rumunském jazyce a „adress“ ve verzi ve švédském jazyce.

7 – Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

8 – Skutečnost, které se dovolává společnost Constantin Film Verleih, že telefonní číslo může mít funkci „adresy pro zaslání“ při přenosu dat, zejména v rámci telefonních hovorů nebo aplikací s využitím telefonního čísla, jako je WhatsApp, nemůže v tomto ohledu změnit mé přesvědčení. Pojem „jména a adresy“ *osob*, tak jak je uveden v článku 8 směrnice 2004/48, nemá zjevně žádnou spojitost s funkčním určením toku dat, a to bez ohledu na skutečnost, že toto určení lze kvalifikovat jako „adresu pro zaslání“.

9 – Ohledně e-mailové nebo „elektronické“ adresy viz zejména čl. 88 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2009, L 284, s. 1); čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 524/2013 ze dne 21. května 2013 o řešení spotřebitelských sporů on-line a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (nařízení o řešení spotřebitelských sporů on-line) (Úř. věst. 2013, L 165, s. 1); čl. 54 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. 2014, L 94, s. 65), jakož i čl. 45 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. 2015, L 337, s. 35).

10 – Ohledně IP adresy viz zejména čl. 10 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1); čl. 5 odst. 1 písm. k) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1128 ze dne 14. června 2017 o přeshraniční přenositelnosti on-line služeb poskytujících obsah v rámci vnitřního trhu (Úř. věst. 2017, L 168, s. 1); čl. 17 odst. 8, čl. 34 odst. 4 písm. j), jakož i čl. 52 odst. 2 písm. g) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1240 ze dne 12. září 2018, kterým se zřizuje Evropský systém pro cestovní informace a povolení (ETIAS) a kterým se mění nařízení (EU) č. 1077/2011, (EU) č. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 a (EU) 2017/2226 (Úř. věst. 2018, L 236, s. 1).

37. Tento výklad je potvrzen historickým výkladem předloženým Komisí. Přípravné práce, které vedly k přijetí směrnice 2004/48 [11], totiž neobsahují nic, co by naznačovalo, a to ani implicitně, že by výraz „adresa" použitý v čl. 8 odst. 2 písm. a) této směrnice měl být chápán tak, že se týká nejen poštovní adresy, ale rovněž e-mailové adresy nebo IP adresy dotčených osob.

38. Komise v této souvislosti vysvětlila, že unijní normotvůrce neměl při přijímání směrnice 2004/48 v roce 2004 nikdy v úmyslu zahrnout takové modernější formy „adresy", jako je e-mailová adresa nebo IP adresa.

39. Z historického výkladu tudíž vyplývá, že směrnice 2004/48 musí být vykládána s odkazem pouze na klasický význam tohoto pojmu, a sice poštovní adresa.

40. Z výše uvedeného vyplývá, že podle doslovného i historického výkladu čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 nezahrnuje e-mailovou adresu, telefonní číslo a IP adresy použité osobami, na které se vztahuje toto ustanovení.

41. Společnost Constantin Film Verleih s tímto výkladem nesouhlasí s odvoláním na cíl článku 8 směrnice 2004/48, jakož i obecně na cíle sledované touto směrnicí.

42. Podle společnosti Constantin Film Verleih je cílem článku 8 směrnice 2004/48 umožnit majiteli práv duševního vlastnictví identifikovat osoby uvedené v tomto ustanovení. Bez ohledu na jeho znění musí být odstavec 2 tohoto článku vykládán tak, že zahrnuje „veškeré informace, které umožňují identifikovat" tyto osoby, přičemž uvedené informace mohou podle jejich dostupnosti zahrnovat telefonní číslo, e-mailovou adresu, IP adresu nebo dále bankovní spojení.

43. Přijetí tohoto výkladu by podle mého názoru znamenalo, že by Soudní dvůr toto ustanovení přepsal. Samozřejmě chápu, že takový majitel práv, jako je společnost Constantin Film Verleih, vyjadřuje přání, aby směrnice 2004/48 byla pozměněna tak, aby jí umožnila snadněji identifikovat možné porušovatele ve specifickém kontextu internetu. Takové přeformulování však spadá nikoli do pravomoci Soudního dvora, nýbrž do pravomoci unijního normotvůrce.

44. Normotvůrce mohl, pokud by to byl jeho záměr, zahrnout do čl. 8 odst. 2 směrnice 2004/48 „veškeré informace, které umožňují identifikovat" dotčené osoby. Na jednání Komise zdůraznila, že unijní normotvůrce se výslovně rozhodl provést minimální harmonizaci omezenou na jména a adresy, aniž zahrnul další informace, které umožňují identifikovat osobu, jako je telefonní číslo nebo číslo sociálního zabezpečení.

45. Upřesňuji, že „dynamický" nebo teleologický výklad tohoto ustanovení, požadovaný společností Constantin Film Verleih, musí být v takovém kontextu vyloučen. Výrazy použité v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 totiž neposkytují dostatečný prostor umožňující takový výklad, aby zahrnul informace uvedené v předběžných otázkách.

46. V tomto ohledu bezvýhradně souhlasím s úvahami generálního advokáta M. Bobka v bodech 33 až 35, 38 a 39 jeho stanoviska ve věci Komise v. Německo. V souladu se zákazem výkladu *contra legem* a zásadou dělby moci je dynamický nebo teleologický výklad možný pouze tehdy, pokud „znění ustanovení [*může*] připouštět různé varianty výkladu, a to z důvodu určité míry nejednoznačnosti či neurčitosti textu" [12].

11 – Viz zejména návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o opatřeních a postupech směřujících k zajištění ochrany práv duševního vlastnictví ze dne 30. ledna 2003 [COM (2003) 46 final], jakož i stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ze dne 29. října 2003 (Úř. věst. 2004, C 32, s. 15) a zpráva Evropského parlamentu ze dne 5. prosince 2003 (A5-0468/2003) k tomuto návrhu. Návrh směrnice neobsahuje žádné vysvětlení ohledně toho, jaký význam mají mít výrazy „jména a adresy". Parlament kromě toho nenavrhl změnu ohledně znění budoucího čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48.

12 – Stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve věci Komise v. Německo (C-220/15, EU:C:2016:534, bod 34).

47. Tak tomu však v projednávané věci není. Jak jsem vysvětlil výše, doslovný a historický výklad vylučuje jakoukoliv nejednoznačnost v dosahu výrazu „jména a adresy“ použitého v čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48.

48. Společnost Constantin Film Verleih odkazuje rovněž obecněji na cíle sledované směrnicí 2004/48. Mám za to, že tato argumentace nemůže zpochybnit výklad výše uvedeného ustanovení vzhledem k tomu, že jeho znění není nejednoznačné. Uvedenou argumentaci nicméně pro úplnost přezkoumám dále.

49. Je zajisté nesporné, že cílem směrnice 2004/48 je zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu, jak uvádí body 10 a 32 jejího odůvodnění a v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny.

50. Je rovněž nesporné, že výklad navrhovaný společností Constantin Film Verleih by zvýšil úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu.

51. Je však nutné mít na paměti, že směrnice 2004/48, stejně jako jakákoliv právní úprava týkající se duševního vlastnictví[13], zavádí *rovnováhu* mezi jednak zájmem majitelů práv na ochraně jejich práva duševního vlastnictví zakotvené v čl. 17 odst. 2 Listiny a jednak ochranou zájmů a základních práv uživatelů chráněných děl, jakož i obecným zájmem.

52. Jak Soudní dvůr mnohokrát upřesnil, z čl. 17 odst. 2 Listiny ani z judikatury Soudního dvora nikterak nevyplývá, že by právo duševního vlastnictví zakotvené v tomto ustanovení bylo nedotknutelné, a tudíž by měla být zajištěna jeho absolutní ochrana[14].

53. Článek 17 odst. 2 Listiny tedy nevyžaduje, aby byly použity všechny dostupné technické prostředky k tomu, aby bylo majiteli práv umožněno identifikovat možné porušovatele, aniž by bylo zohledněno znění ustanovení směrnice 2004/48.

54. Ohledně konkrétně článku 8 směrnice 2004/48 měl již Soudní dvůr příležitost rozhodnout v rozsudku Coty Germany, že cílem tohoto ustanovení je nalézt rovnováhu mezi dodržováním různých práv, zejména právem na informace majitelů a právem na ochranu osobních údajů uživatelů[15].

55. V kontextu věci v původním řízení představují údaje požadované společností Constantin Film Verleih již pojmově osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES[16], nyní čl. 4 písm. a) nařízení (EU) 2016/679[17], neboť jí musí umožnit identifikovat dotčené osoby[18].

13 – Viz zejména rozsudky ze dne 16. února 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, body 42 až 44); ze dne 29. července 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, bod 57); ze dne 29. července 2019, Pelham a další (C-476/17, EU:C:2019:624, bod 32), jakož i ze dne 29. července 2019, Spiegel Online (C-516/17, EU:C:2019:625, bod 42).

14 – Viz zejména rozsudky ze dne 29. ledna 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, body 62 až 70); ze dne 16. února 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41); ze dne 19. dubna 2012, Bonnier Audio a další (C-461/10, EU:C:2012:219, bod 56); ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 26), jakož i ze dne 29. července 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, bod 72).

15 – Rozsudek ze dne 16. července 2015 (C-580/13, EU:C:2015:485, bod 28).

16 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355). Podle čl. 2 písm. a) této směrnice se „osobními údaji“ rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě.

17 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1).

18 – Soudní dvůr již měl příležitost rozhodnout, že IP adresa, byť posuzovaná izolovaně, může představovat osobní údaj. Viz rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 51), jakož i ze dne 19. října 2016, Breyer (C-582/14, EU:C:2016:779, bod 49).

56. I když z bodu 32 odůvodnění směrnice 2004/48 vyplývá, že cílem této směrnice je zajistit plné dodržování práv duševního vlastnictví v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny, z čl. 2 odst. 3 písm. a) této směrnice, jakož i z bodů 2 a 15 jejího odůvodnění však zároveň vyplývá, že ochrana duševního vlastnictví nesmí bránit zejména ochraně osobních údajů zaručené v článku 8 Listiny, takže uvedenou směrnicí nemůže být konkrétně dotčena směrnice 95/46 [19].

57. V tomto ohledu zdůrazňuji význam čl. 8 odst. 3 písm. b) až e) směrnice 2004/48, podle kterého se tento článek použije, aniž jsou dotčena ustanovení, která upravují, či dokonce omezují právo majitele na informace, a zejména ustanovení, která upravují zpracování osobních údajů.

58. V takovém kontextu se domnívám, že Soudnímu dvoru nepřísluší měnit dosah výrazů použitých unijním normotvůrcem v čl. 8 odst. 2 směrnice 2004/48, což by mělo za následek zpochybnění rovnováhy sledované normotvůrcem při přijímání této směrnice, jejíž vytvoření spadá do jeho výlučné pravomoci [20].

59. Pro doplnění věty, kterou jsem použil v bodě 43 tohoto stanoviska, přijetí výkladu navrhovaného společností Constantin Film Verleih by Soudní dvůr vedlo nejen k přepsání čl. 8 odst. 2 směrnice 2004/48, ale mimoto ke zpochybnění rovnováhy zavedené unijním normotvůrcem ve smyslu příznivém pro zájmy majitelů práv duševního vlastnictví.

60. Dodávám, že dynamický výklad navrhovaný společností Constantin Film Verleih je rovněž v rozporu s obecnou systematikou směrnice 2004/48, která je založena na minimální harmonizaci zamýšlené unijním normotvůrcem, jak zdůraznila Komise.

61. Tento orgán totiž správně uvádí, že takový dynamický výklad není v projednávané věci vhodný, jelikož na základě čl. 8 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/48 unijní normotvůrce výslovně stanovil možnost členských států reagovat na tyto dynamické obavy tím, že majitelům práv přiznal „právo na získání úplnějších informací“.

62. Jinými slovy, dynamický výklad směrnice 2004/48 unijním soudem za účelem jejího přizpůsobení novému chování, ke kterému dochází na internetu, není nezbytný, jelikož členské státy mají pravomoc přijmout doplňující opatření týkající se tohoto chování.

63. Pro úplnost konečně uvádím, že na podporu výkladu navrženého společností Constantin Film Verleih se nelze dovolávat článku 47 dohody TRIPS [21], který zavádí pouhou možnost stanovit právo na informace [22].

64. Ze všech těchto důvodů mám za to, že čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „jména a adresy“ uvedený v tomto ustanovení se v případě uživatele, který zpřístupnil na internetu soubory, které porušují právo duševního vlastnictví, netýká e-mailové adresy, telefonního čísla, IP adresy použité ke zpřístupnění těchto souborů na internetu ani IP adresy použité při posledním přístupu k uživatelskému účtu.

19 – Rozsudek ze dne 16. července 2015, Coty Germany (C-580/13, EU:C:2015:485, body 31 až 33).

20 – Obdobně viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:689, body 69 až 71).

21 – Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je přílohou 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80, dále jen „dohoda TRIPS“). Podle článku 47 této dohody, nadepsaného „Právo na informace“, „[č]lenové mohou stanovit, že soudní orgány mají pravomoc nařídit porušovateli, aby oznámil majiteli práva totožnost třetích osob, zapojených do výroby a distribuce porušujícího zboží nebo služeb a jejich distribuční síť, pokud by to nebylo v nepoměru k závažnosti porušení“.

22 – V témže smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 60). V každém případě, i když je pravda, že texty unijního práva musí být vykládány v *nejvyšší možné míře* ve světle mezinárodního práva, zejména týkají-li se takové texty právě provádění mezinárodní dohody uzavřené Unií (viz zejména rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 35 a citovaná judikatura), nemůže článek 47 dohody TRIPS umožňovat Soudnímu dvoru, aby se odchýlil od jasného znění čl. 8 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/48.

65. Členské státy tudíž nemají na základě tohoto ustanovení povinnost stanovit možnost pro příslušné soudní orgány nařídit poskytnutí těchto informací v rámci řízení o porušení práva duševního vlastnictví.

V. Závěry

66. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky položené Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) odpověděl takto:

„Článek 8 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že pojem ‚jména a adresy' uvedený v tomto ustanovení se v případě uživatele, který zpřístupnil na internetu soubory, které porušují právo duševního vlastnictví, netýká e-mailové adresy, telefonního čísla, IP adresy použité ke zpřístupnění těchto souborů na internetu ani IP adresy použité při posledním přístupu k uživatelskému účtu.

Členské státy tudíž nemají na základě tohoto ustanovení povinnost stanovit možnost pro příslušné soudní orgány nařídit poskytnutí těchto informací v rámci řízení o porušení práva duševního vlastnictví."